ИКОНА МАЈКЕ БОЖИЈЕ ЗВАНА "ЈЕРУСАЛИМСКА"

Чудотворну икону Пресвете Богородице звана „Јерусалимска“ – Православна Црква прославља 25.октобра (12.октобар по старом календару).

Према предању, првобитни лик је иконописао свети јеванђелист Лука 48.године тј. у години Успења Пресвете Богородице (петнаест година по Вазнесењу Господњем).

463.године икона је пренесена у престоницу Византије, Константинопољ, гдје су, уз молитве упућене њој, византијске трупе успјеле да одбију напад Скита. Послије овога, византијски цар Ираклије наредио је да се икона пренесе у Влахернску цркву, гдје се она налазила идућих три стотине година.

Даље, јерусалимска икона Мајке Божије дошла је у Русију. 988.године икона је завршила у Корсуну, тј. Херсону, а одатле је, као дар светом равноапостолном кнезу Владимиру, достављена у Кијев. После крштења Новгородаца, свети кнез је послао икону у Велики Новгород, гдје је остала до 16. вијека. Тек 1571. године цар Иван IV Грозни је пренео икону у Московски Успенски храм. Током инвазије Наполеона 1812.године, оригинална икона је украдена и однесена у Париз, где се и данас налази у „цркви Пресвете Богородице“.

Преподобни СИМЕОН НОВИ БОГОСЛОВ

Овај богоносни и велики Отац Цркве рођен би у Галати Пафлагонијској, васпитан у Цариграду и уврштен у дворјане цара Василија и Константина Порфирородних. Остави све ради Христа и повуче се у манастир. Подвизавао се под руководством Светог старца Симеона, потом био игуман манастира светог Маманта и најзад отшелник.

Највећи богослов после светог Григорија Богослова. Осећао благодат у срцу своме. Његове су речи права

духовна и богословска откровења. Упокојио се 1022.године. Мошти му чудотворне.
Спомен Св. Симеона Новог Богослова врши се 12(25).марта, но како тај дан пада увек уз Велики Пост, зато му је премештен спомен и на овај дан *(12(25).октобар),* да би се свечаније славио.

ПРАЗНИК У СПОМЕН ПРЕНОСА: ДЕЛА ЖИВОТВОРНОГ КРСТА ГОСПОДЊЕГ, ФИЛЕРМСКЕ ИКОНЕ МАЈКЕ БОЖИЈЕ И ДЕСНЕ РУКЕ СВ. ЈОВАНА КРСТИТЕЉА

По Светом предању Цркве, икону Мајке Божије звану „Филеримска“ иконописао је Свети Апостол Лука као последњу икону за земног живота Пресвете Богородице, Која Ју је и благословила. Св. Лука је икону убрзо однео у Египат, назорејима, првим пустињским монасима. У IV вијеку икона је пренијета у Јерусалим, а одатле, око 440.године у Цариград, гдје је смјештена у Влахернску цркву. Када је у вријеме Четвртог крсташког рата (1204) Цариград пао у руке латинских „крстоносаца“, икона је отета и поново однесена у Палестину, гдје се налазила у рукама монашко-витешког реда Јовановаца. Послије најезде муслимана на Палестину, Јовановци премјештају своје сједиште на острво Родос, гдје икону смјештају у православни манастир на брду Филеримос (по том манастиру, данас обновљеном, она је и добила име: позната је још и под именом Филермоса). Овдје икона бива прибројана другим двијема светињама: Десницом Св. Јована Крститеља и честицом Часнога Крста Господњег.

Средином XVI вијека, због турских освајања, Јовановци са светињама прелазе на Малту (од тада су и познати као Малтешки витезови), гдје остају до краја 1798.године, када ће због Наполеонових освајања прећи у Русију, под покровитељство руског цара Павла Првог. Цару Павлу, у знак захвалности, магистар Малтешког реда Павле Гомес предаје три хришћанске светиње. Светиње се

чувају у Гатчину до 1917.године, када услед Бољшевичке револуције бивају пренесене у Естонију, да би их затим царица Марија Фјодоровна пренијела у Копенхаген, у Данску. На самрти, царица је светиње предала митрополиту Руске Заграничне Цркве, Антонију Храповицком. Светиње се чувају у Руској Цркви у Берлину до 1932.године, а затим их митрополит Антоније предаје на дар југословенском краљу Александру Карађорђевићу, у знак захвалности због прихватања руских избјеглица и њиховог збрињавања. Светиње се чувају у дворској цркви у Београду до хитлеровске окупације априла 1941.године. Краљ Петар Други, заједно са српским патријархом Гаврилом Дожићем, оставља светиње на чување манастиру Острогу.

У јесен 1952.године комунисти откривају и одузимају светиње и смјештају их у трезор МУП-а, да би 1978.године, на захтјев митрополита Данила, власт вратила Цркви Десницу Св. Јована Крститеља и честицу Часнога Крста (оне се од тада чувају у Цетињском манастиру). Филеримска икона је тада дата привремено на чување Народном музеју Црне Горе. Црква је у више махова тражила да јој се и ова Светиња врати и да се присаједини другим двијема у цркви Цетињског манастира, али до сада, нажалост, ти захтјеви нису уродили плодом.

Свети СвештеноМученици МАКСИМИЛИЈАН и КИРИН, Епископи Норички и ДРУГИ СВЕТИ земље Норике.

НОРИКА је била земља Словена, протезала се од Јадрана до горњег Дунава, и од Дунава далеко на запад. Назив је добила од тога што су њени житељи највећма живели по планинским рупчагама, пећинама и клисурама.

Свети СвештеноМученик Максимилијан родио се у Целју (у данашњој Словенији). Син богатих родитеља. У 7.години добио за учитеља свештеника Оранија, човека образованог и искреног хришћанина. Кад му је било 19

година умре му мајка; отац му, 6 година раније, беше пострадао, као мученик, за време Цара Декија. Тако, Максимилијан поста наследник огромног имања, које разда сиромасима и с којег робове пусти на слободу, а сам се — сав — предаде служењу Богу. Око 260. године, посвећен за епископа норичког, у граду Лерха. Као архипастир трудио се на ширењу свете вере међу Словенима. Страдао је у време царовања Нумеријанова, вољом норичког префекта, по чијој му је наредби и одрубљена глава, 12. октобра 282. године.

Мученичка кончина светог Максимилијана много поможе ширењу хришћанства међу Словенима на реци Сави и на обали Јадрана. Ускоро после светитеља, године 297, у приморју Норике неки војници претрпеше најсвирепија мучења за свету веру Христову.

Свети СвештеноМученик Кирин, Епископ Норички - Престо му био у данашњем Сиску. После разних мучења обешен му камен о врат, и тако би бачен у реку, 309 године. Мученичка кончина светога Кирина, као и страдање светог Максимилијана, учинише не само да верни подражавају њихов свети пример, него и допринеше ширењу хришћанске вере међу Словенима на реци Сави и на обали Јадрана: епископ Мурсе, што је на реци Сави, штитио је Православље на Сардикиском сабору 343. године; епископ јадрски са Јадрана учествовао је на Аквилејском сабору 381. године.